

L
U
X
2

Daemon en Katy zijn voor altijd
met elkaar verbonden. Maar zijn ze daarom
ook voor elkaar bestemd?

ONYX

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

ONYX

LUX-SERIE DEEL 2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Er verstreken tien seconden tussen het moment dat Daemon Black ging zitten en me met zijn oude vertrouwde pen tussen mijn schouderbladen begon te porren. Maar liefst tien volle seconden. Toen ik me omdraaide op mijn stoel, ademde ik de unieke 'buitengeur' in die zo kenmerkend voor hem was. 'Goedemorgen, Kitten.'

Ik dwong mezelf om hem in de ogen te kijken. Die waren heldergroen, als de steel van een net afgesneden roos. 'Goedemorgen, Daemon.'

Zijn weerbarstige donkere haar viel naar voren toen hij zijn hoofd schuin hield. 'Vergeet niet dat we plannen hebben voor vanavond.'

'Ja, weet ik. Ik verheug me erop,' zei ik droogjes.

Terwijl Daemon zich vooroverboog, spande zijn donkere sweater zich om zijn brede schouders. Hij kantelde zijn tafeltje. Ik hoorde mijn vriendinnen Carissa en Lesa zachtjes hun adem naar binnen zuigen en voelde de ogen van al onze klasgenoten op ons gericht. Zijn ene mondhoek ging verder omhoog, alsof hij stiekem lachte.

De stilte duurde te lang. 'Wat nou?'

‘We moeten zorgen dat je spoor verdwijnt,’ zei hij, zo zachtjes dat alleen ik hem kon verstaan. Godzijdank. Ik had weinig zin om Jan en alleman te moeten uitleggen wat een spoor precies was: *O, je weet wel, alleen maar een afdruk die aliens op mensen achterlaten, waardoor die licht gaan geven als een kerstboom, zodat een ander, boosaardig alien-ras naar ze toe wordt gelokt. Wil je ook een beetje?*

Echt niet, dus.

Ik pakte mijn pen op en overwoog hem ermee terug te porren. ‘Ja, ik dacht al zoiets.’

‘En ik heb echt een heel leuk idee voor hoe we dat kunnen aanpakken.’

Ik wist al wat zijn ‘leuke idee’ was. Ik. Hij. Vrijen. Ik glimlachte, en het groen van zijn ogen kreeg een warme gloed.

‘Lijkt het je wat?’ mompelde hij, en zijn blik daalde af naar mijn lippen.

Mijn hele lichaam begon te gonzen van een ongezonde hoeveelheid opwindning, en ik hielp mezelf herinneren dat zijn plotselinge ommezwaai meer te maken moest hebben met de bizarre uitwerking die zijn alien-magie op me had dan met mijzelf als persoon. Nadat Daemon me na het gevecht met de Arum had geheeld, waren we steeds met elkaar verbonden, en hoewel dat voor hem genoeg leek om een relatie te beginnen, was het dat voor mij niet.

Het was niet *echt*.

Ik wilde wat mijn ouders samen hadden gehad: eeuwige liefde. Krachtig. Oprecht. Voor mij kwam een halfslachtige relatie met een alien daar niet bij in de buurt.

‘In dit leven niet, vriend,’ zei ik uiteindelijk.

‘Het heeft geen zin om je ertegen te verzetten, Kitten.’

‘Dat charmante gedoe van je heeft ook geen zin.’

‘Dat zullen we nog weleens zien.’

Ik rolde met mijn ogen en draaide me weer naar de voorkant van de klas. Daemon was echt een lekker ding, maar soms kon ik hem wel achter het behang plakken, en dat gevoel wilde nog weleens sterker zijn. Hoewel niet altijd.

Onze oude wiskundedocent schuifelde naar binnen met een dikke stapel papieren onder zijn arm, en hij wachtte op de verlate bel.

Weer porde Daemon me met zijn pen.

Ik balde mijn handen tot vuisten en overwoog hem te negeren, al zou dat weinig zin hebben, want dan ging hij alleen maar door. Dus draaide ik me om en keek hem vuil aan. ‘Wat had je nou, Daemon?’

Hij bewoog zich even snel als een cobra die toesloeg. Met een grijns die rare capriolen uithaalde met mijn maag liet hij zijn vingers over mijn wang glijden en plukte een of ander pluisje uit mijn haar.

Ik staarde hem aan.

‘Na school...’

Ik begon me allerlei malligheid in mijn hoofd te halen terwijl zijn grijns een schalks randje kreeg, maar ik had geen zin meer om zijn spelletje mee te spelen. Ik rolde met mijn ogen en draaide me met een ruk om. Ik zou weerstand bieden aan mijn hormonen... en aan het feit dat hij me meer deed dan wie ook.

De rest van de ochtend klopte er een lichte pijn achter mijn linkeroog, wat volgens mij alleen maar door Daemon kwam.

Tegen lunchtijd voelde ik me alsof iemand me een knal voor mijn kop had gegeven. Vanwege het gestage geroezemoes in de kantine en de geur van ontsmettingsmiddel vermengd met die van aangebrand eten wilde ik het liefst wegrennen.

‘Eet je dat nog op?’ Dee Black gebaarde naar mijn onaan-geroerde hüttenkäse met ananas.

Ik schudde mijn hoofd en schoof mijn dienblad naar haar toe, en toen ze begon te eten kwam mijn maag in opstand.

‘Jij kunt het hele footballteam nog de baas met eten.’ Lesa sloeg Dee gade met overduidelijk een vonkje van jaloezie in haar donkere ogen. Ik kon het haar niet kwalijk nemen. Ik had Dee eens in één keer een heel pak Oreo’s zien wegwerken. ‘Hoe doe je dat toch?’

Dee haalde haar frêle schouders op. ‘Volgens mij heb ik een snelle stofwisseling.’

‘Wat hebben jullie het afgelopen weekend gedaan?’ vroeg Carissa, die fronste terwijl ze haar bril schoonveegde met de mouw van haar shirt. ‘Ik heb inschrijfformulieren voor universiteiten zitten invullen.’

‘Ik heb het hele weekend met Chad in bed gelegen,’ grijnsde Lesa.

Lesa en Carissa keken allebei naar Dee en mij om van ons te horen hoe wij het weekend hadden doorgebracht. Het leek me niet raadzaam om nu een verhaal te gaan ophangen over een dolgedraaide moordlustige alien en dat we bijna het loodje hadden gelegd.

‘We hebben wat domme films zitten kijken,’ antwoordde Dee, en ze glimlachte even naar me terwijl ze een glanzende zwarte krul achter haar oor streek. ‘Het was best saai.’

Lesa gnuifde. ‘Jullie zijn altijd saai.’

Ik begon te glimlachen, maar voelde ineens een warme tinteling in mijn nek. De gesprekken om me heen verdwenen naar de achtergrond en een paar tellen later plofte Dae-mon op de stoel die links van me stond. Een plastic bekertje met een aardbeiensmoothie – mijn lievelings – werd voor me neergezet. Ik keek er niet zo’n klein beetje van op dat ik

ineens een cadeautje kreeg van Daemon, laat staan een van mijn lievelingstraktaties. Mijn vingers streken langs de zijne toen ik het drankje aanpakte en er danste een stroomstoot over mijn huid.

Snel trok ik mijn hand terug en ik nam een klein slokje. Heerlijk. Misschien zou mijn maag ervan tot bedaren komen. En misschien kon ik wel wennen aan deze nieuwe Daemon met zijn cadeautjes; die was veel beter dan Daemon de eikel. ‘Dank je wel.’

Hij glimlachte bij wijze van antwoord.

‘Waar zijn die van ons?’ vroeg Lesa prompt.

Daemon lachte. ‘Ik dien maar één iemand.’

Mijn wangen werden rood terwijl ik mijn stoel wegschoof. ‘Je dient mij helemaal niet.’

Hij boog zich naar me toe en overbrugde de afstand die ik net had geschapen. ‘Nog niet.’

‘O, kom op, Daemon. Ik zit hier ook nog.’ Dee fronste. ‘Zo meteen beneem je me nog mijn eetlust.’

‘Alsof dat ooit zal gebeuren,’ antwoordde Lesa, met haar ogen rollend.

Daemon haalde een broodje uit zijn tas. Alleen hij mocht bij het vierde uur eerder weg om eten voor tussen de middag te gaan kopen zonder dat het hem op schoolblijven kwam te staan. Hij was gewoon heel... speciaal. Alle meisjes aan tafel, behalve zijn zus dan, staarden hem aan. Sommige jongens ook.

Hij bood zijn zus een haverkoekje aan.

‘Moeten we geen plannen maken?’ vroeg Carissa, met twee felrode plekken op haar wangen.

‘Ja,’ zei Dee, grijnzend naar Lesa. ‘Grootse plannen.’

Ik haalde een hand over mijn vochtig-klamme voorhoofd. ‘Wat voor plannen?’

‘Dee en ik hadden het er bij Engels over om over twee weken een feestje te geven,’ begon Carissa te vertellen. ‘Iets...’
‘Groots,’ zei Lesa.

‘Iets kleins,’ verbeterde Carissa haar, terwijl ze haar vriendin met tot spleetjes geknepen ogen aankeek. ‘Gewoon met een klein clubje.’

Dee knikte, en haar felgroene ogen begonnen te glimmen van enthousiasme. ‘Onze ouders gaan op vrijdag de stad uit, dus dat komt prima uit.’

Ik wierp een blik op Daemon. Hij knipoogde. Dat domme hart van me sloeg een slag over.

‘Wat te gek dat jullie ouders het goedvinden om bij jullie thuis een feestje te geven,’ zei Carissa. ‘De mijne zouden een hartverzakking krijgen als ik het ook maar zou wagen zoiets voor te stellen.’

Dee trok een schouder op en keek weg. ‘Onze ouders zijn best cool.’

Ik dwong mezelf ertoe een neutraal gezicht te zetten, maar voelde een steek door mijn borst gaan. Volgens mij wilde Dee niets liever dan dat haar ouders nog in leven zouden zijn. En misschien gold dat voor Daemon ook wel. Dan zou de verantwoordelijkheid voor zijn familie niet alleen op zijn schouders rusten.

In de loop van de tijd dat we nu met elkaar omgingen, had ik ontdekt dat zijn klotehouding vooral te maken had met stress. En dan was er nog de dood van zijn tweelingbroer...

De rest van de pauze was het feestje hét gespreksonderwerp aan tafel. Het kwam mooi uit, want de zaterdag daarop zou ik jarig zijn. Maar voordat het vrijdag was, zou iedereen op school de mond vol hebben van het feestje. In een stadje waar drinken op een akker het evenement van het jaar was

voor de vrijdagavond, kon er geen sprake van zijn dat dit feestje 'klein' zou blijven. Besepte Dee dat eigenlijk wel?

'Kun jij je in die plannen vinden?' fluisterde ik tegen Daemon.

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik kan haar toch niet tegenhouden.'

Ik wist dat hij dat best kon als hij per se wilde, wat betekende dat hij er geen problemen mee had.

'Koekje?' bood hij aan, terwijl hij me een koekje met stukjes chocola erin voorhield.

Of mijn maag nou van slag was of niet, daar zou ik nooit nee tegen zeggen. 'Graag.'

Zijn ene mondhoek ging omhoog en hij boog zich naar me toe, zijn mond vlak bij de mijne. 'Kom maar halen dan.'

Kom maar halen...? Daemon stak het half opgegeten koekje tussen die volle lekkere zoenlippen van hem.

O, alle aliens op een stokje...

Mijn mond viel open. Een paar meisjes aan de tafel maakten geluidjes waardoor ik me ging afvragen of ze niet zaten te soppen op hun stoelen, maar ik kon mezelf er niet toe zetten te checken wat ze echt aan het doen waren.

Dat koekje, die lippen... Daar vlak voor me.

Hitte steeg me naar de wangen. Ik voelde dat alle ogen op me gericht waren, en Daemon... Allemachtig, Daemon trok uitdagend zijn wenkbrauwen naar me op.

Dee kokhalsde. 'Heeft iemand even een teiltje?'

Ik bestierf het zowat en was het liefst in een holletje weggekropen. Wat dacht hij dat ik zou doen? Dat koekje uit zijn mond pakken, als in de volwassenenversie van *Lady en de Vagebond*? Verdomme, dat wilde ik best, al wist ik niet goed wat dat over mij zei.

Daemon bracht zijn hand omhoog en pakte het koekje.

Ik zag een glinstering in zijn ogen, alsof hij zojuist een overwinning had behaald. ‘Je tijd is om, Kitten.’

Ik staarde hem aan.

Hij brak het koekje in tweeën en gaf mij het grootste stuk. Ik griste het uit zijn handen, half in de verleiding om het in zijn gezicht te gooien, maar het was wél... een koekje met chocola. Dus at ik het op, en het was ver-ruk-ke-lijk.

Terwijl ik nog een slok van mijn smoothie nam, voelde ik iets ongemakkelijks langs mijn ruggengraat glijden, alsof er iemand naar me keek. Ik keek op in de verwachting Dae-mons ex-alien-vriendin met de haar zo kenmerkende bitchy blik naar me te zien staren, maar Ash Thompson zat met een andere jongen te kletsen. Hè? Was hij een Luxen? Er waren er niet veel van hun leeftijd, maar ik waagde te betwijfelen of Ash, die zich hoog boven iedereen verheven voelde, ooit wel zo naar een mensenjongen zou glimlachen. Mijn blik dwaalde bij hun tafeltje vandaan verder de kantine in.

Mr. Garrison stond bij de dubbele deuren naar de bibliotheek, maar hij keek strak naar een tafel vol niet al te slimme sportievelingen die ingewikkelde patronen zaten te maken in hun aardappelpuree. Er keek helemaal niemand ook maar een fractie in onze richting.

Ik schudde mijn hoofd en voelde me dwaas dat ik even iets leek te hebben gevoeld wat er helemaal niet was. Er kon heus niet zomaar een Arum de kantine binnen komen denderen. Misschien had ik iets onder de leden. Mijn handen trilden een beetje toen ik mijn hand omhoogbracht naar de ketting om mijn hals. Het obsidiaan voelde koel tegen mijn huid, vertroostend – het beloofde me veiligheid. Ik moest kappen met dat opgefokte gedoe. Misschien was dát wel de reden dat ik me zo duizelig en licht in mijn hoofd voelde.

Dat had vast niets te maken met de jongen die naast me zat.

Bij het postkantoor lagen diverse pakjes voor me klaar, en ik begon bijna te kreunen. Het waren boeken – vooruitexemplaren van andere bloggers, die ze doorgaven om ze te bespreken. Ik kon er weinig enthousiasme voor opbrengen, wat wel bewees dat ik gekkekoeienziekte moest hebben.

De rit naar huis was een kwelling. Mijn handen voelden slap. Mijn gedachten gingen alle kanten op. Met mijn bij elkaar gegraaide post tegen mijn borst gedrukt negeerde ik de tinteling in mijn nek toen ik het verandatrapje op liep. Ik negeerde ook de ruim een meter tachtig lange jongen die tegen de balustrade geleund stond.

‘Je bent uit school niet meteen naar huis gegaan.’ Er klonk ergernis door in zijn stem, alsof hij mijn eigen geflipte en supersexy versie was van de geheime dienst en ik erin geslaagd was hem af te schudden.

Met mijn vrije hand diepte ik mijn sleutels op. ‘Je kunt zelf zien dat ik naar het postkantoor ben geweest.’ Ik duwde de deur open en zette de stapel op het tafeltje in de hal. Uiteraard kwam hij vlak achter me aan, zonder te wachten tot ik hem mee naar binnen vroeg.

‘Je post had kunnen wachten.’ Daemon liep achter me aan naar de keuken. ‘Wat is het? Alleen maar boeken?’

Ik pakte sinaasappelsap uit de koelkast en slaakte een zucht. Mensen die niets hadden met boeken begrepen er niets van. ‘Ja, het waren “alleen” maar boeken.’

‘Ik weet dat er waarschijnlijk nu geen Arum in de buurt zijn, maar je kunt niet voorzichtig genoeg zijn, en je draagt een spoor bij je dat ze regelrecht naar ons toe kan leiden. Op dit moment is dat belangrijker dan je boeken.’

Nee hoor, boeken waren belangrijker dan de Arum. Ik schonk een glas voor mezelf in, te moe om met Daemon in discussie te gaan. We hadden de kunst van beleefde gesprekken voeren nog niet onder de knie. 'Jij ook iets drinken?'

Hij zuchtte. 'Graag. Melk?'

Ik gebaarde naar de koelkast. 'Ga je gang.'

'Jij bood het aan. Schenk je het niet voor me in?'

'Ik bood je sinaasappelsap aan,' antwoordde ik terwijl ik mijn glas meenam naar de tafel. 'Jij koos melk. En doe een beetje zachtjes. Mijn moeder ligt te slapen.'

Binnensmonds mompelend pakte hij een glas melk. Toen hij naast me ging zitten, drong tot me door dat hij een zwarte joggingbroek aanhad, wat me deed denken aan de laatste keer dat hij in die kleren in mijn huis was geweest. Toen waren we flink tekeergegaan. Onze ruzie was omgeslagen in een stomende vrijpartij, als iets wat regelrecht uit de pulpromannetjes kwam die ik las. Door wat er toen was gebeurd kon ik 's avonds soms nog steeds de slaap niet vatten – niet dat ik dat ooit zou toegeven.

Het was er zo wild aan toegegaan dat door Daemons alien-magie de meeste lichtpeertjes in huis waren doorgebrand en mijn laptop regelrecht geroosterd werd. Ik miste mijn laptop en mijn blog ontzettend. Mijn moeder had me voor mijn verjaardag een nieuwe computer beloofd. Nog twee weken te gaan...

Ik friemelde wat met mijn glas, zonder op te kijken. 'Mag ik je iets vragen?'

'Hangt ervan af,' antwoordde hij prompt.

'Voel je... Voel jij iets om mij heen?'

'Iets anders dan wat ik vanmorgen voelde toen ik zag hoe goed je eruitzag in die spijkerbroek?'

'Daemon,' verzuchtte ik, terwijl ik mijn best deed me

niets aan te trekken van het meisje in me dat riep: HIJ HEEFT ME ZIEN STAAN! 'Ik meen het serieus.'

Met zijn lange vingers trok hij doelloze kringetjes op het houten tafelblad. 'Mijn nek wordt aldoor warm en begint dan te tintelen. Bedoel je dat?'

Ik keek op. Er speelde een halve glimlach om zijn lippen. 'Ja, voel jij dat ook?'

'Telkens als we bij elkaar in de buurt zijn.'

'Vind je het niet vervelend?'

'Jij wel dan?'

Ik wist niet goed wat ik moest zeggen. Het getintel deed geen pijn of zo, het was alleen raar. Maar waar het voor stond, dat zat me wel dwars: die verdomde band tussen ons waar we niets over wisten. Zelfs onze harten klopten in hetzelfde ritme.

'Het zou een... bijwerking kunnen zijn van dat ik je heb geheeld.' Over de rand van zijn glas keek Daemon me aan. Een melksnor zou hem volgens mij fantastisch staan. 'Voel je je wel goed?' vroeg hij.

Niet echt nee. 'Hoezo?'

'Je ziet er belabberd uit.'

Op elk ander moment zou hij met die opmerking een oorlog tussen ons hebben ontketend, maar ik zette alleen maar mijn halflege glas neer. 'Ik geloof dat ik iets onder de leden heb.'

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Ziek-zijn was voor Daemon iets onbekends; de Luxen werden nooit ziek. Echt nooit. 'Wat mankeer je dan?'

'Ik weet niet. Misschien heb ik wel alien-luizen.'

Daemon gnuifde. 'Weinig kans. Ik kan het me niet permitteren dat je ziek bent. We moeten naar buiten en ons best doen om je spoor te laten vervagen. Tot die tijd ben je...'

‘Als je zegt dat ik een zwak punt ben, doe ik je wat.’ Woe-de verdrong het misselijke gevoel in mijn buik. ‘Volgens mij heb ik wel bewezen dat ik dat niet ben, zeker niet toen ik Baruck weglakte van jullie huis en hem eigenhandig om zeep hielp.’ Ik moest mijn best doen om mijn stem niet te verheffen. ‘Dat ik een mens ben betekent nog niet dat ik zwak ben.’

Hij schoof naar achteren en zijn wenkbrauwen gingen een stukje omhoog. ‘Ik wilde alleen maar zeggen dat je tot die tijd risico loopt.’

‘O.’ Ik begon te blozen. Oeps. ‘Nou ja, maar zwak ben ik in elk geval niet.’

Het ene moment zat Daemon nog aan tafel en het volgende ogenblik was hij naast me neergeknield. Hij moest een beetje omhoogkijken om mijn gezicht te zien. ‘Ik weet heus wel dat je niet zwak bent. Je hebt jezelf bewezen. En wat je dit weekend hebt gedaan, met gebruikmaking van onze vermogens... Ik snap nog steeds niet hoe dat kan zijn gebeurd, maar zwak ben je niet. Nooit.’

Wauw. Het viel nog niet mee om me aan mijn voornemen te houden om niet toe te geven aan het belachelijke idee dat wij samen iets zouden kunnen hebben als hij echt... *aardig* deed, en me aanstaarde alsof ik het laatste stukje chocola op de hele wereld was.

Wat me deed denken aan die vermaledijde chocolate chip cookie in zijn mond.

Zijn mondhoeken trokken even, alsof hij wist wat er door me heen ging en een glimlach moest onderdrukken. Niet die vuige grijns van hem, maar een echte glimlach. En opeens stond hij naast me en torende boven me uit. ‘Ik wil graag dat je nu laat zien dat je niet zwak bent. Kom van je luie kont af en laten we ons best doen om dat spoor wat vager te maken.’

Ik kreunde. ‘Daemon, ik voel me echt niet lekker.’

‘Kat...’

‘En dat zeg ik niet om moeilijk te doen. Ik heb het gevoel dat ik moet overgeven.’

Hij sloeg zijn gespierde armen over elkaar, zodat zijn Under Armour-shirt om zijn borstkas spande. ‘Het is niet veilig voor je om rond te rennen zolang je gloeit als een vuurtoren, godbetert. Zolang je het spoor bij je draagt, kun je niets doen en kun je nergens heen.’

Zonder me iets aan te trekken van het weeë gevoel in mijn buik zette ik me af tegen de tafel. ‘Ik ga even iets anders aantrekken.’

Zijn ogen werden groot van verrassing en hij deed een stap achteruit. ‘Geef je je zo makkelijk gewonnen?’

‘Me gewonnen geven?’ lachte ik zonder iets te voelen. ‘Ik wil alleen maar dat je uit mijn ogen gaat.’

Daemon liet een diep geginnik horen. ‘Geloof jij dat maar lekker dan, Kitten.’

‘Blijf jij je ego maar lekker vleien.’

In een oogwenk stond hij voor me en blokkeerde de doorgang. Toen kwam hij op me af geslopen, met zijn hoofd gebogen en een felle blik in zijn ogen. Ik deinsde achteruit tot mijn handen de rand van de keukentafel vonden.

‘Wat nou?’ vroeg ik.

Hij legde zijn handen aan weerskanten van mijn heupen en boog zich naar me toe. Zijn adem voelde warm tegen mijn wang en onze blikken haakten zich in elkaar. Hij kwam nog een fractie dichterbij en zijn lippen streken langs mijn kin. Ergens van achter uit mijn keel ontsnapte me een gesmoord kreetje, en ik boog naar hem toe.

Een hartslag later trok Daemon zich met een zelfvoldane grijns van me terug. ‘Ja... niet mijn ego, Kitten. Ga je maar klaarmaken.’

Verdomme!

Ik stak mijn middelvinger naar hem op en liep de keuken uit om naar boven te gaan. Mijn huid voelde nog klam en zwaar, en dat had niets te maken met wat er net was gebeurd, maar toch trok ik een sweatbroek en een thermoshirt aan. Hardlopen was wel het laatste waar ik zin in had. Niet dat ik verwachtte dat het Daemon iets kon schelen dat ik me niet lekker voelde.

Hij gaf alleen om zichzelf en zijn zus.

Dat is niet waar, fluisterde een geniepig, ergerlijk stemmetje in mijn hoofd. Maar misschien had dat stemmetje wel gelijk. Hij had me geheeld toen hij me voor dood had kunnen achterlaten, en ik had zijn gedachten opgevangen en hem horen smeken niet bij hem weg te gaan.

In beide gevallen moest ik mijn braakneigingen zien te onderdrukken en lekker een stukje gaan joggen. Een of ander zesde zintuig zei me dat dit niet goed zou aflopen.

Ze zitten aan elkaar vast

Daemon en Katy zijn onbedoeld met elkaar verbonden geraakt. Toch wil Daemon koste wat kost bewijzen dat hij écht iets voor haar voelt, terwijl Katy juist afstand van hem wil nemen.

En trouwens, waarom zouden ze zich druk maken over wat er tussen hen is? Ze hebben wel wat belangrijkers aan hun hoofd.

Daemon wordt gezocht door de autoriteiten, en als naar buiten komt dat Katy met hem verbonden is, gaan ze er allebei aan.

Het zou het beste zijn als ze bij elkaar uit de buurt blijven.

Maar dat is dan toch weer erg lastig, want Katy is voor Daemon aan het vallen. En hard ook.

WERELDWIJD MEER DAN EEN MILJOEN EXEMPLAREN VERKOCHT!

'Als je eenmaal begint met lezen, wil je niet meer stoppen'

– LeaveNoStoryBehind.nl

'Een heel fijne young adult die vele harten zal veroveren'

– ZonenMaan.net

Jennifer L. Armentrout is al jaren bekend als schrijfster van new adult-boeken, maar de impact van de *Lux*-serie is nog vele malen groter! Ze heeft fans over de hele wereld en *Onyx* heeft op Goodreads een whopping gemiddelde van 4,32 sterren.

Z&K

ISBN 978 94 0191 372 0 NUR 285

9 789401 913720

www.zomerenkeuning.nl